

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
אפילו תימא סומכוס כי אמר סומכוס - שמא ושמא, אבל ברי וברי - לא אמר.												ב: ◇
ולרבה בר רב הונא, דאמר:												ב: ⚡
אמר סומכוס אפילו ברי וברי	[רבה בר רב הונא]											ב: ◇
מאי איכא למימר?												ב: ⚡
אפילו תימא סומכוס, כי אמר סומכוס - היכא דאיכא דררא דממונא, אבל היכא דליכא דררא דממונא - לא.												ב: ◇
ולאו קל וחומר הוא? ומה התם דאיכא דררא דממונא למר, ואיכא דררא דממונא למר, ואיכא למימר כולה למר, ואיכא למימר כולה למר, אמר סומכוס: ממון המוטל בספק חולקין בלא שבועה. הכא, דליכא דררא דממונא, דאיכא למימר דתרווייהו היא - לא כל שכן?												ב: ◇
אפילו תימא סומכוס, שבועה זו מדרבנן היא, כדברי יוחנן.												ג: ◇
שבועה זו תקנת חכמים היא, שלא יהא כל אחד ואחד הולך ותוקף בטליתו של חברו ואומר שלי הוא.	דאמר רבי יוחנן:											ג: ◇
לימא מתניתין דלא כרבי יוסי, דאי כרבי יוסי												ג: ⚡
אם כן מה הפסיד רמאי? אלא, הכל יהא מונח עד שיבא אליהו.	הא אמר: [רבי יוסי]											ג: ◇
אלא מאי - רבנן?												ג: ⚡
השאר יהא מונח עד שיבא אליהו	כיון דאמרי רבנן:											ג: ◇
הא נמי כשאר דמי, דספיקא היא												ג: ⚡
האי מאי? אי אמרת בשלמא רבנן, התם דודאי האי מנה דחד מינייהו הוא - אמרי רבנן: יהא מונח עד שיבא אליהו, הכא דאיכא למימר דתרווייהו הוא - אמרי רבנן פלגי בשבועה. אלא אי אמרת רבי יוסי היא, השתא ומה התם דבדודאי איכא מנה למר ואיכא מנה למר - אמר רבי יוסי יהא מונח עד שיבא אליהו, הכא דאיכא למימר דחד מינייהו הוא - לא כל שכן?												ג: ◇
אפילו תימא רבי יוסי, התם - ודאי איכא רמאי, הכא - מי יימר דאיכא רמאי? אימא תרווייהו בהדי הדדי אגבהו.												ג: ⚡
אי נמי, התם קניס ליה רבי יוסי לרמאי כי היכי דלודי, הכא מאי פסידא אית ליה דלודי?												ג: ◇
תינח מציעא, מקה וממכר מאי איכא למימר?												ג: ⚡
אלא מחזורתא כדשנין מעיקרא.												ג: ◇
בין לרבנן ובין לרבי יוסי, התם גבי חנוני על פנקסו דקתני זה נשבע ונטול זה נשבע ונטול, מאי שנא דלא אמרינן נפקיה לממונא מבעל הבית, ויהא מונח עד שיבא אליהו, דהא בודאי איכא רמאי?												ג: ⚡
התם היינו טעמא, דאמר ליה חנוני לבעל הבית: אנא שליחותא דידך קא עבדינא, מאי אית לי גבי שכיר? אף על גב דקא משתבע לי לא מהימן לי בשבועה, את האמנתיה, דלא אמרת לי בסהדי הב ליה, ושכיר נמי אמר ליה לבעל הבית: אנא עבדי עבידתא גבך, מאי אית לי גבי חנוני? אף על גב דמשתבע לי לא מהימן לי, הלכך תרווייהו משתבעי ושקלי מבעל הבית.	אמרי:											ג: ◇
מנה לי בידך והלה אומר: אין לך בידי כלום. והעדים מעידים אותו שיש לו חמשים זוז - נותן לו חמשים זוז, וישבע על השאר, שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים, מקל וחומר.	תני רבי חייא:											ג: ◇
שנים אוחזין בטלית זה אומר אני מצאתיה וכו'.	ותנא תונא:											ג: ◇
והא הכא, כיון דתפיס - אנן סהדי דמאי דתפיס האי דידיה הוא, ומאי דתפיס האי דידיה הוא, וקתני ישבע												ג: ⚡
מאי שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים מקל וחומר												ג: ^
שלא תאמר: הודאת פיו הוא דרמא רחמנא שבועה עליה, כדרבה.												ג: ◇
מפני מה אמרה תורה מודה מקצת הטענה ישבע - חזקה, אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו, והאי בכלויה בעי דנכפריה, והא דלא כפריה - משום דאין אדם מעיז פניו, והאי בכלויה בעי דלודי ליה, והאי דלא אודי - אשתמוטי הוא דקא מישתמט מיניה, סבר עד דהווי לי זוזי ופרענא ליה. ואמר רחמנא. רמי שבועה עליה כי היכי דלודי ליה בכלויה.	דאמר רבה:											ג: ◇
אבל העדאת עדים, דליכא למימר הכי - אימא לא, קא משמע לן קל וחומר.												ג: ⚡

מזמרה-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראייה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

בבא מציעא-שנים אוחזין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ומאי קל וחומר?												◇
ומה פיו שאין מחייבו ממון - מחייבו שבועה, עדים שמחייבין אותו ממון - אינו דין שמחייבין אותו שבועה.												◇
ופיו אין מחייבו ממון? והא הודאת בעל דין כמאה עדים דמי?												◇
מאי ממון - קנס. ומה פיו שאין מחייבו קנס - מחייבו שבועה, עדים שמחייבין אותו קנס - אינו דין שמחייבין אותו שבועה.												◇
מה לפיו - שכן מחייבו קרבן, תאמר בעדים שאין מחייבין אותו קרבן.												◇
הא לא קשיא, רבי חייא כרבי מאיר סבירא ליה												◇
עדים מחייבין אותו קרבן מקל וחומר.	דאמר: [ר"מ]											◇
אמרו לו שנים אכלת חלב והוא אומר לא אכלתי, רבי מאיר מחייב פוטרים.	דתנן: [רבי מאיר]											◇
אם הביאוהו שנים לידי מיתה חמורה, לא יביאוהו לידי קרבן הקל?	אמר רבי מאיר:											◇
מה אם ירצה לומר מזיד הייתי - יפטר.	אמרו לו:											◇
אלא, מה לפיו - שכן מחייבו אשם.												◇
אשם היינו קרבן.												◇
אלא, מה לפיו - שכן מחייבו חומש												◇
הא לא קשיא, רבי חייא כרבי מאיר סבירא ליה, כי היכי דמחייב ליה קרבן מקל וחומר - מחייב ליה חומש מקל וחומר.												◇
אלא, מה לפיו - שכן אינו בהכחשה ובהזמה, תאמר בעדים שישנן בהכחשה ובהזמה												◇
אלא, אתיא מעד אחד. ומה עד אחד שאין מחייבו ממון - מחייבו שבועה, עדים שמחייבין אותו ממון - אינו דין שמחייבין אותו שבועה.												◇
מה לעד אחד - שכן על מה שהוא מעיד הוא נשבע. תאמר בעדים, שעל מה שכפר הוא נשבע												◇
אתי מגלגול שבועה דעד אחד	אלא אמר רב פפא:											◇
מה לגלגול שבועה דעד אחד שכן שבועה גוררת שבועה, תאמר בעדים דממון קא מחייבין												◇
פיו יוכיח												◇
מה לפיו - שכן אינו בהכחשה												◇
עד אחד יוכיח, שישנו בהכחשה ומחייבו שבועה.												◇
מה לעד אחד - שכן על מה שמעיד הוא נשבע, תאמר בעדים שעל מה שכפר הוא נשבע												◇
פיו יוכיח. וחזר הדין, לא ראי זה כראי זה, ולא ראי זה כראי זה, הצד השווה שבהן - שעל ידי טענה וכפירה הן באין ונשבע, אף אני אביא עדים, שעל ידי טענה וכפירה הם באין - ונשבע.												◇
מה להצד השווה שבהן - שכן לא הוחזק כפרן, תאמר בעדים שכן הוחזק כפרן												◇
ובעדים מי הוחזק כפרן?												◇
הכופר במלוה - כשר לעדות, בפקדון - פסול לעדות.	והאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא:											◇
אלא, פריך הכי: מה להצד השווה שבהן - שכן אינן בתורת הזמה, תאמר בעדים שישנן בתורת הזמה												◇
הא לא קשיא, רבי חייא תורת הזמה לא פריך.												◇
אלא דקאמר ותנא תונא, מי דמי? התם - למלוה אית ליה סהדי, ללוה לית ליה סהדי דלא מסיק ליה ולא מידי, דאי הווי ליה סהדי ללוה דלא מסיק ליה ולא מידי - לא בעי רבי חייא לאשתבועי. הכא, כי היכי דאנן סהדי בהאי - אנן סהדי בהאי, ואפילו הכי משתבעי												◇

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראייה</p>
--	---

Talmud Navigator

בבא מציעא-שנים אוחזין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא, כי איתמר ותנא תונא - אידיך דרבי חייא איתמר.												!
מנה לי בידך, והלה אומר: אין לך בידי אלא חמישים זוז, והילך - חייב. מאי טעמא - הילך נמי כמודה מקצת הטענה דמי	דאמר רבי חייא:											!
ותנא תונא: שנים אוחזין בטלית.												!
והא הכא, כיון דתפיס - אנו סהדי דמאי דתפיס הילך הוא, וקתני ישבע.												!
הילך פטור. מאי טעמא - כיון דאמר ליה הילך, הני זוזי דקא מודי בגווייהו - כמאן דנקיט להו מלוה דמי, באינך חמישים - הא לא מודי, הלכך ליכא הודאת מקצת הטענה.	ורב ששת אמר:											!
ולרב ששת קשיא מתניתין												!
מתניתין תקנת חכמים היא.	אמר לך רב ששת:											!
ואידך												!
אין, תקנת חכמים היא. ומיהו, אי אמרת בשלמא מדאורייתא הילך חייב - מתקני רבנן שבועה כעין דאורייתא, אלא אי אמרת מדאורייתא הילך פטור - מתקני רבנן שבועה דליתא דכוותה בדאורייתא?	[רבי חייא]											!
סלעים, דינרין. מלוה אומר: חמש, ולוה אומר: שלש. רבי שמעון בן אלעזר אומר: הואיל והודה מקצת הטענה - ישבע	מיתבי: [רבי שמעון בן אלעזר]											!
אינו אלא כמשיב אבידה, ופטור.	רבי עקיבא											!
קתני מיהת רבי שמעון בן אלעזר אומר: הואיל והודה מקצת הטענה - ישבע. טעמא - דאמר שלש, הא שתיים - פטור, והאי שטר דקמודי ביה - הילך הוא, ושמע מינה: הילך פטור												!
לא, לעולם אימא לך: שתיים חייב, והאי דקתני שלש - לאפוקי מדרבי עקיבא דאמר משיב אבידה הוי ופטור, קא משמע לן דמודה מקצת הטענה הוי וחייב.												!
אי הכי, רבי שמעון בן אלעזר אומר הואיל והודה מקצת הטענה ישבע? אף זה ישבע מבעי ליה												!
אלא, לעולם שתיים פטור, והילך חייב. ושאי הכא - דקא מסייע ליה שטרא. אי נמי, משום דהוה ליה שטר שעבוד קרקעות - ואין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות.												!
אינו אלא כמשיב אבידה ופטור.	איכא דמותיב מסיפא: רבי עקיבא:											!
טעמא - דאמר שלש, הא שתיים - חייב. והא שטר (כיון) דקא מודי ביה כהילך דמי, שמע מינה הילך חייב												!
לא, לעולם אימא לך שתיים נמי פטור, והאי דקתני שלש - לאפוקי מדרבי שמעון בן אלעזר, דאמר מודה מקצת הטענה הוי וחייב, קא משמע לן דמשיב אבידה הוי ופטור.												!
הכי נמי מסתברא: דאי סלקא דעתך שתיים חייב - בשלש היכי פטר ליה רבי עקיבא? האי ארומי קא מערים, סבר: אי אמינא שתיים - בעינא אשתבועי, אימא שלש, דאהוי כמשיב אבידה - ואיפטר.												!
אלא שמע מינה: שתיים נמי פטור.												!
אלא קשיא לרבי חייא												!
שאני התם, דקא מסייע ליה שטרא. אי נמי, משום דהוה ליה שטר שעבוד קרקעות, ואין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות.												!
טענו כלים וקרקעות, הודה בכלים וכפר בקרקעות, הודה בקרקעות וכפר בכלים - פטור. הודה מקצת קרקעות - פטור. מקצת כלים - חייב.	מתיב מר זוטרא בריה דרב נחמן:											!
טעמא - דכלים וקרקעות, דקרקע לאו בת שבועה היא. הא כלים וכלים דומיא דכלים וקרקעות - חייב.												!
היכי דמי? לאו דאמר ליה הילך, ושמע מינה הילך חייב												!
לא, לעולם אימא לך כלים וכלים נמי פטור, והא דקתני כלים וקרקעות - הא קא משמע לן: הודה במקצת כלים - חייב אף על הקרקעות.												!
מאי קא משמע לן - זוקקין?												!
זוקקין הנכסים שאין להן אחריות, את הנכסים שיש להן אחריות לישבע עליהם	תנינא:											!

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא מציעא-שנים אוחזין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכא - עיקר, התם - אגב גררא נסבה.												◇
ולמאן דאמר הילך פטור, אמאי איצטריך קרא למעוטי קרקע משבועה? הא כל קרקע הילך הוא												◇
איצטריך קרא היכא דחפר בה בורות שיחין ומערות.	אמר לך:											◇
אי נמי: היכא דטענו כלים וקרקעות, והודה בכלים וכפר בקרקעות.												◇
ארבעה שומרין צריכין כפירה במקצת והודאה במקצת: שומר חנם והשוואל, נושא שכר והשוכר.	תא שמע, דתני רמי בר חמא:											◇
היכי דמי? - לאו דאמר ליה הילך?												◇
לא, דאמר ליה: שלש פרות מסרתי לך ומתו כולהו בפשיעה, ואמר ליה איהו: חדא - לא היו דברים מעולם, וחדא - מתה באונס, וחדא - מתה בפשיעה, דבעינא שלומי לך, דלאו הילך הוא.												◇
מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי כלום, והעדים מעידים אותו שיש בידו חמשים זוז, יכול ישבע על השאר - תלמוד לומר (שמות כ"ב) על כל אבידה אשר יאמר כי הוא זה - על הודאת פיו אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו על העדאת עדים	תא שמע, דתני אבוב דרבי אפטוריקי לדרבי חייא קמייתא:											◇
מתניתא קא רמית עליה דרבי חייא? רבי חייא תנא הוא, ופליג.												◇
והא קרא קאמר												◇
ההוא למודה מקצת הטענה.												◇
כתיב הוא וכתוב זה - חד למודה מקצת הטענה, וחד להעדאת עדים דפטור.	ואבוב דרבי אפטוריקי אמר לך:											◇
ואידך:												◇
חד למודה מקצת הטענה, וחד למודה ממין הטענה.	[רבי חייא]											◇
ואידך:												◇
מודה ממין הטענה לית ליה, וסבר ליה כרבן גמליאל	[רבי אפטוריקי]											◇
טענו חטין והודה לו בשעורין - פטור מחייב.	דתנן: [ת"ק]											◇
	רבן גמליאל:											◇
ההוא רעיא דהוו מסרי ליה כל יומא חיותא בסהדי, יומא חד מסרו ליה בלא סהדי, לסוף אמר להו: לא היו דברים מעולם. אתו סהדי אסהידו ביה דאכל תרתי מינייהו.												◇
אם איתא לדרבי חייא קמייתא - משתבע אשאר.	רבי זירא:											◇
אם איתא משתבע? והא גזול הוא?	אמר ליה אבוי:											◇
שכנגדו קאמינא.	אמר ליה: [רבי זירא]											◇
השתא נמי, דליתא לדרבי חייא - נחייביה מדרב נחמן.												◇
מנה לי בידך - אין לך בדי - פטור.	דתנן:											◇
משביעין אותו שבועת היסט.	ואמר רב נחמן:											◇
דרב נחמן תקנתא היא, ותקנתא לתקנתא לא עבדינן.												◇
ותיפוק ליה דהוה ליה רועה												◇
סתם רועה פסול	ואמר רב יהודה:											◇
לא קשיא, הא - ידיה, הא - דעלמא. דאי לא תימא הכי, אנן חיותא לרועה היכי מסרינן? והא כתיב (ויקרא י"ט) לפני עור לא תתן מכשל? אלא: חזקה, אין אדם חוטא ולא לו.												◇
זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה וכו'.												◇
על דאית ליה משתבע או על דלית ליה משתבע?												◇
דאמר: שבועה שיש לי בה, ואין לי בה פחות מחציה.	רב הונא:											◇

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ⚡
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ-!
 proof-ראייה ■

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
ונימא: שבועה שכולה שלי										⚡	ה:		
ומי יחבינן ליה כולה?										!	ה:		
ונימא: שבועה שחציה שלי.										⚡	ה:		
מרע ליה לדיבוריה.										!	ה:		
השתא נמי מרע ליה לדיבוריה										⚡	ה:		
דאמר: כולה שלי, ולדבריכם - שבועה שיש לי בה, ואין לי בה פחות מחציה.										!	⊠	ה:	
וכי מאחר שזה תפוס ועומד, וזה תפוס ועומד, שבועה זו למה?											⚡	⊠	ה:
שבועה זו תקנת חכמים היא, שלא יהא כל אחד ואחד הולך ותוקף בטליתו של חברו, ואומר שלי הוא.											!	⊠	ה:
ונימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד נמי אשבועתא											⚡	ה:	
לא אמרינן מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא.											!	⊠	ה:
דאי לא תימא הכי - האי דאמר רחמנא מודה מקצת הטענה ישבע, נימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא											!	⊠	ה:
התם אשתמוטי קא משתמיט ליה, כדרבה											⚡	⊠	ה:
תדע											⚡	ה:	
הכופר במלוה - כשר לעדות, בפקדון - פסול לעדות.	דאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא:										⚡	ה:	
ארבעה שומרינן צריכין כפירה במקצת והודאה במקצת: שומר חנם והשוואל, נושא שכר והשוכר	אלא הא דתני רמי בר חמא:										!	⊠	ה:
נימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא											!	ה:	
התם נמי אשתמוטי קא משתמיט, סבר: משכחנא לגנב ותפיסנא ליה. אי נמי: משכחנא ליה באגם ומייתנא ליה.											⚡	⊠	ה:
אי הכי, הכופר בפקדון אמאי פסול לעדות? נימא: אשתמוטי קא משתמיט, סבר: עד דבחשנא ומשכחנא ליה.											⚡	⊠	ה:
כי אמרינן הכופר בפקדון פסול לעדות - כגון דאתו סהדי ואסהידו ביה דההיא שעתא איתיה לפקדון בביתיה והוה ידע, אי נמי: דהוה נקיט ליה בידיה.											!	⊠	ה:
משביעין אותו שבועה שאינה ברשותו	אלא הא דאמר רב הונא:										!	⊠	ה:
נימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא											!	⊠	ה:
התם נמי מורה ואמר: דמי קא יחבנא ליה.											⚡	⊠	ה:
והא קא עבר על לאו (שמות כ') דלא תחמך	רב אחא מדיפתי לרבינא:										⚡	⊠	ה:
לא תחמד לאינשי בלא דמי משמע להו.											!	⊠	ה:
משביעין אותו שבועת היסת	ואלא הא דאמר רב נחמן:										!	⊠	ו.
נימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא											!	⊠	ו.
שניהם נשבעין ונוטלין מבעל הבית	ותו הא דתני רבי חייא:										!	⊠	ו.
נימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא											!	⊠	ו.
שלש שבועות משביעין אותו, שבועה שלא פשעתי בה, שבועה שלא שלחתי בה יד, שבועה שאינה ברשותי.	ותו, הא דאמר רב ששת:										!	⊠	ו.
נימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא											!	⊠	ו.
אלא: לא אמרינן מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא.											!	⊠	ו.

disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא- <u>key</u> :	statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-
--	---

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חיישינן שמא מלוה ישנה יש לו עליו.	אביי:										!	◇
אי הכי, נשקול בלא שבועה											!	
אלא: חיישינן שמא ספק מלוה ישנה יש לו עליו.											!	◇
ולאו אמרינן תפיס ממונא מספיקא, משתבע נמי מספק											!	◇
פרשי אינשי מספק שבועה, ולא פרשי מספק ממונא. מאי טעמא? ממון - איתיה בחזרה, שבועה - ליתיה בחזרה.	רב ששת בריה דרב אידי:										!	◇